

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Scholastico. 93.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

intulit, nec vim illecebris ac persuasioni prætulit, verum effecit, ut nisi effusis genis pudor voluntatem obtrexisset, assensum libidini præberet, usque adeo eum supplicio dignum esse censuit, ut & accusator, & Iudex, & carnifex ipsius fieret. Quo nomine apud Areopagum à Neptuno accusatus, atque conuictus, ipse quidem supplicio affectus est: loco autem, ad sempiternam infamiam ipsi inurendam, nomen reliquit.

Theodosio Scholastico. 93.

Sæpenumero eos miratus sum, qui cum fidei atque optimæ vitæ curam nullam gerant, ea quærunt ac sollicitè inuestigant, quæ nec inueniri possunt, & cum quæruntur, diuinam iram concitant. Nam cum ea, quæ Deus nobis minimè nota esse voluit, tanquam per vim scire contendimus, nec eorum scientiam consequemur (quoniam enim modo, Deo nolente?) atque ex huiusmodi inuestigatione præter periculum nihil percipiemus. Quamobrem huiusmodi rerum explorationem, ut natura nostra præstantiorem, captumque omnem excedentem, missam facientes, atque ad rectè fidei, optimèque viuendi rationis portum confugientes, hinc nobis securitatem comparemus.

Isidoro Presbytero. 94.

Et admissio delicto pœnitentia minimè duci, perniciosum est: & desperatione affici perniciosius. Illud enim à segnitie ac focordia manat: hoc à stupore atque indolentia. Quanto autem stupor focordia grauior est, tantò quoque desperatio negligentiam grauitate superat. Ille enim immedicabile malum est: huic ad medicinam aditus pater. Quandoquidem ille deprauati atque corrupti iudicii est: hæc autem circumscriptionis & imposturæ. Quamobrem ne nos accusēs, ut incuria laborantes, atque ad miserum Zosimum literas minimè cudentes, cum ille duobus his molestissimis vitiis depressus sit, nempe focordia, & stupore. Non enim in-

δὲς, τὸ ἐθέλοντι πείθεσθαι. ὅπως ἄξιός ἐστι κολάσεως παρ' αὐτοῦ κέκριται, ὡς καὶ ἀξιδίως καὶ κειτὴν καὶ δῆμος αὐτοῦ γενέσθαι, ὡς χάριν ὅτι τῷ Ἀρείῳ πάτρι ὑπὸ τῷ Ποσειδῶνι αἰπαθεὶς καὶ ἀλούς, αὐτὸς μὲν δίκην δέδωκε, τῷ δὲ τόπῳ πρὸς τὸ φιλιτεῦσθαι τὴν αἰχμὴν τῆς νόμα καταλέλοιπε.

Θεοδοσίῳ χολαστικῷ. 95.

Πολλάκις θαύματα τοῦ πίστεως μὲν περὶ καὶ πολιτείας ἀρίστης μηδένα ποιῶντων λόγον, σκεῖνα δὲ πολλὰ πραγματούτων καὶ ζητούτων, ἀμὲν εὐρεῖν οἶόν τε, καὶ τὸ θεῖον παροξύνει ζητῶντα. ὅταν γὰρ ἅπαρ ἡμᾶς οὐκ ἠθέλησεν εἰδέναι, ταῦτα βιαζόμεθα μάθαιεν, ὅτε εἰσόμεθα. πῶς γὰρ τοῦ μὴ βελομενῆς, καὶ τὸ κινδυνεύει ἡμῖν ἐκ τῆς ζητεῖν πείθεσθαι μόνον. εἰσάσαντες τοίνυν, ὡς ὑποφύη καὶ μεδαμύνη ἀλώσιμοι τὴν περὶ τῶν θάσανον, καὶ εἰς τὸν τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας καταφυγόντες λιμένα, σκεῖται αὐτοῖς τὴν ἀσφάλειαν περὶ ζώμεθα.

Isidorῳ πρεσβυτέρῳ. 96.

Καὶ τὸ μὴ μεταγνώσκων πλάιοντα ὀλέθειον. καὶ τὸ σπογνῶσκων ὀλεθριώτερον, τὸ μὲν σπὸρ θυμίας, τὸ δὲ σπὸρ ἀναληθίας φύεται. ὅσα δὲ ἀναληθία θυμίας χαλεπώτερον, τοσούτα σπὸρ γνώσεως θυμίας ἀργαλεώτερον. τὸ μὲν γὰρ ἀνήκεσθαι ἐπὶ χαλόν. τὸ δ' εἰς θεοφωτίαν καθιέται. ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν κρίσεως ἐπὶ διεφθαρμένης, τὸ δὲ πρὸς λογισμῷ καὶ ἀπάτης. τί τοίνυν ἡμῖν ἐγκαλεῖς ὡς ἀμελεῖς, καὶ μὴ χαλεπῶς σιπρὸς τὸν δέλιον Ζώσιμον γράμματα, σκεῖνα δύο τοῖς ἀργαλεωτάτοις βασιλευσίνος χαλόν, θυμίας τε καὶ ἀναληθία οὐκ ἡμελίσσασθαι, ὃ βέλπτε, ἀλλὰ παρὰ πολλῶν τέττε ἐνε-

κειν